

RODIAN DRĂGOI

Structural, poetul aparține expresionismului nostru țărănesc - bine conturat în câteva din sistemele poetice interbelice - unde lirismul este bătut de o melancolie fără nume, ca de un rău fără leac, parcă urmare, ca în basmul atât de românesc al lui Ispirescu, a încălcării interdicției de a trece prin „valea plângerii”, locul dorului de acasă, al nostalgiei sfâșietoare după o lume nemaitrăitoare decât în încântătoarele amintiri ale identității cu sine.

Înregistrându-și acut sau în surdina tristețea, Rodian Drăgoi nu-i explică însă motivele; cu instinct poetic el nu-și constată ori comentează „dezrădăcinarea”, ci o trăiește inefabil. Poezia sa, chiar și cea de dragoste, este dominată de figuri ale absenței și singurătății: frigul toamnei și al iernii, zăpada înghețată și tăcuta ninsoare, lacrimile mamei, plânsetul pământului, imagini ale nerodirii și oboselii, un lexic al negației traducând sentimentul difuz al înstrăinării.

Sunt cultivate cu insistență procedee ale indeterminării - întrebări lăsate fără răspuns, pronume nehotărâte (cineva, nimeni) - vagul spațial sugerând aici o „neșezare”, o continuă rătăcire (nicăieri, niciunde). Îi răspunde în alte poeme un bucolism elegiac reconstituind din fragmente un sat al memoriei ca un eden îndepărtat și rustic definitiv pierdut.

(...) ...dintre versuri răsar mereu imagini frumoase de certă invenție lirică. Poet remarcabil este Rodian Drăgoi în poemele unde metafora de sorginte modernă se îmbină firesc cu lexicul și forma tradițională reflectând dimensiunile unei puternice sensibilități.

ALEXANDRU CONDEESCU, 1984

DE LA MINE PÂN' LA TINE

(baladă)

De la mine pân' la tine
e-o pădure de albine
și un prinț pe cal călare
ce-a pornit la vânatoare
te-așteaptă la drumul mare
cu tot drumul în spinare.
Fată cu miros de fiară
vii năpraznic pe sub seară
și-mi dărâmi casa cu sânii
peste strigătul fântâni.
Pe sub geana ta umbroasă
trece dorul meu la coasă
și de nimenea nu-i pasă

iar în umbra lui pe jos
vin și eu - tâlhar frumos.

CINEVA MĂSOARĂ LUMINA DIN MINE

Înnebunesc copacii de-atâta dimineață
și drumurile curg încet spre râu

țineva măsoară lumina din mine
câmpia bate din aripi de grâu

apoi se dezbracă de cuvinte cuvintele mele
rădăcinile zilei rămân în calendar

pădurile intră în casă
cine a făcut întunericul atât de amar?

MAMA ÎȘI ÎMPACHETEAZĂ PLÂNSUL ÎNTR-UN ZIAR

M-am trezit cu o flacără pe umărul stâng
pe cămașă singurătatea se-ntinde ca o
pată de sânge

cu ochii deschiși dormea poemul în mine
luna e-o rană și clipa aceasta mă strânge

vântul se sparge în țandări de geam
drumul spre tine trece mereu printr-un nor

mama își împachetează plânsul într-un ziar
în rafturi cărțile respiră liniștitor

TREZIRE ÎN IARNĂ

Când m-am trezit din ceasul acela de somn
am găsit sticla ferestrei
îndoită de vânt

peste câmpia cu arbori ruginiți de toamnă
și ape colorate de cântec
căzuse zăpada

prietenii mei jucau a bucurie
cu tâmple încrustate de ger

eu cu pereții încărcăți de glasul mamei
am alergat lângă jocul lor

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*